

Sygn. akt IV CNP 28/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie ze skargi pozwanego  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w Olsztynie  
z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V Ga 202/19,  
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w O.  
przeciwko J.Z.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 kwietnia 2021 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od J.Z. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w O. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

## UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 4 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił apelację pozwanego J.Z. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 14 lutego 2019 r., w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]" w O. o zapłatę, oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

2. Pozwany J.Z. wniósł od wyroku z 4 czerwca 2019 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując na naruszenie art.

391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 505<sup>11</sup> w zw. z art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz art. 365 § 1 k.p.c., art. 5 k.c., art. 7 k.c., art. 58 § 1 i 2 k.c. oraz art. 685<sup>1</sup> k.c.

Zdaniem skarżącego wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie jest niezgodny z art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 505<sup>11</sup> k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c., art. 366 k.p.c., art. 5 k.c., art. 7 k.c., art. 58 § 1 i 2 k.c. oraz art. 685<sup>1</sup> k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Zgodnie z art. 424<sup>9</sup> k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywista bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość jest rażąca, ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17; z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17). Orzeczenie powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostać wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007/1/17; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007/2/35; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., definiuje się w sposób autonomiczny - węższy od bezprawności w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie materialnym, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08; z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17).

6. W niniejszej sprawie podstawy skargi już przy pierwszej ocenie wskazują, że skargę należy uznać za oczywiście bezzasadną. Charakter naruszeń przepisów zarzucanych Sądowi Okręgowemu pozwala przyjąć, że w sprawie nie mogło dojść do rażącego naruszenia prawa, które odpowiadałoby utrwalonemu w orzecznictwie i doktrynie rozumieniu pojęcia „niezgodności z prawem” w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c.

Sąd Okręgowy podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, że wypowiedzenie wysokości czynszu dokonane przez stronę powodową w piśmie z 14 lipca 2017 r. było ważne i odniosło skutek na koniec sierpnia 2017 r. Zatem powodowi od września 2017 r. przysługiwało roszczenie o zapłatę miesięcznego czynszu w wysokości 7 133 zł, w tym również za miesiąc marzec następnego roku. Sąd nie przychylił się do twierdzeń pozwanego J.Z. zmierzających do wykazania, że zachowanie powoda należy uznać za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa oraz zasadami współżycia społecznego, jednocześnie wskazując, że pozwany podjął działania sprzeczne z treścią umowy łączącej go z powodem, a następnie działał wobec swego kontrahenta nielojalnie.

Skarżący nie zgadza się z takim rozumowaniem i przedstawia własną ocenę rozstrzygnięcia. Analiza argumentów zawartych w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia prowadzi jednak do wniosku, że skarżący ogranicza się jedynie do poważenia ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Zarzuty wskazane przez skarżącego są związane z problematyką ustaleń faktycznych i korzystaniem przez Sąd z określonych środków dowodowych. Wywody skarżącego stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy orzekające w sprawie. Odnosząc się do powyższego, należy przede wszystkim zwrócić uwagę, że w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niedopuszczalne jest - jako sprzeczne z art. 424<sup>4</sup> zd. 2 k.p.c. - kwestionowanie ustaleń dotyczących faktów i oceny dowodów.

W kwestii wskazania przez skarżącego na oczywiste naruszenie art. 5 k.c. należy również przypomnieć, że sposób stosowania konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego z założenia ma charakter elastyczny, pozostawiający znaczny margines swobody w ocenie, czy dane zachowanie pozostaje w granicach prawa

podmiotowego, czy też stanowi jego nadużycie. Celowi temu służy oparcie art. 5 k.c. o klauzulę generalną, odsyłającą do zasad współżycia społecznego - której treść wymaga każdorazowo doprecyzowania na gruncie konkretnej sprawy. W związku z tym nie można przyjąć, że, powołując się na naruszenie art. 5 k.c., skarżący wykazał sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny, skoro sama konstrukcja podanego przepisu poddaje jego stosowanie do oceny sądu orzekającego, dokonanej na gruncie ustaleń poczynionych w rozstrzyganej sprawie. Skarżący nie wykazał, że Sąd Okręgowy przekroczył granicę "uznania sędziowskiego" przy ocenie zastosowania art. 5 k.c.

7. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99, art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i 424<sup>12</sup> k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 3 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

as]

jw